

Din călugăr, predicator al evangheliei

Marturia fostului preot romano-catolic

José Borrás

„Părinte, trebuie să porniți o campanie împotriva protestanților. Ei se înmulțesc tot mai mult“, mi-a spus Sora Dolores, o călugăriță dintr-o mă-năstire unde mă duceam duminica pentru a ține liturgia și a predica.

Eram preot tânăr și profesor într-o școală din Spania atunci când călugărița mi-a cerut duminică de duminică să fac ceva împotriva protestanților.

„Îi înșală pe oamenii simpli, și cu darurile lor materiale îi câștigă pe mulți la gruparea lor eretică“, s-a plâns ea.

Vrând să apăr evanghelia lui Cristos, m-am hotărât să-i combat pe protestanți. Singurul lucru pe care-l știam despre ei era că sunt răi și că învățătura lor este plină de greșeli și erezii.

După câteva zile, un elev a venit în clasă cu o carte groasă. „Părinte“, mi-a zis el, „asta-i o Biblie. O femeie a dat-o mamei mele. Ea a citit-o și zice că-i o carte bună, dar îi e teamă s-o păstreze, pentru că cineva i-a zis că e păcat să ai în casă o Biblie protestantă. Acum nu știe ce să facă cu ea“. „Ce să facă cu ea? Bineînțeles, s-o distrugă imediat! Trebuie să terminăm o dată cu toată propaganda asta protestantă din oraș“, am spus eu elevilor mei. Și, în fața ochilor lor, am început să smulg primele pagini din Biblie, dar apoi mi-am schimbat părerea și mi-am zis în sinea mea: „Deoarece trebuie să predic împotriva protestanților și nu le cunosc deloc rătăcirile, aș putea folosi această Biblie pentru a afla în ce constau ereziile lor principale“.

Am citit câteva părți din Noul Testament și am comparat textul cu Biblia mea romano-catolică. Când am descoperit că ambele Biblii erau cam aceleași, am fost surprins și nedumerit. M-am întreat: „De ce există atunci aceste deosebiri între catolici și protestanți, când se pare că au aceeași Biblie?“ Am ajuns la concluzia că protestanții ori nu citeau în Biblie, ori, dacă o făceau, nu-i puneau în practică învățăturile.

O familie și un pastor

Gândindu-mă că cel mai bun mod de a cunoaște cine sunt protestanții era să le observ viața și obiceiurile, m-am dus în vizită la o familie protestantă.

Le-am spus că pe lângă funcția de preot mai predau într-o școală și că aș dori să mă informez în privința doctrinei lor, ca să le pot explica mai bine elevilor mei ce este protestantismul. Am fost uimit să văd cu ce politețe m-a primit această familie și surprins să constat că ei cunoșteau Biblia mai bine ca mine. Mi-a fost rușine când i-am auzit vorbindu-mi despre Cristos cu o convingere pe care eu, ca preot, n-o cunoscusem niciodată.

Ei mi-au răspuns la câteva întrebări și m-au invitat apoi să vorbesc cu pastorul bisericii lor baptiste. L-am întâlnit în ziua următoare, dar primele mele cuvinte au fost: „Nu încercați să mă convingeți, pentru că vă pierdeți timpul. Eu cred că Biserica Romano-

catolică este singura Biserică adevărată. Aș vrea doar să știu de ce nu sunteți romano-catolic“.

El a propus să ne întâlnim în fiecare săptămână ca să citim Noul Testament și să discutăm la modul prietenos diferitele puncte de vedere. Așa am și făcut. Pastorul a răspuns la toate întrebările mele cu texte din Biblie, pe când argumentele mele se bazau totdeauna pe afirmațiile unor papi sau pe decretul unor concilii. Deși m-am prefăcut că nu-i accept explicațiile, în mintea mea îmi dădeam seama că cuvintele din Evanghelii aveau mai multă valoare decât deciziile conciliilor, și că ceea ce au spus Petru și Paul avea mai multă autoritate decât învățăturile papilor.

Ca rezultat al conversațiilor noastre am început să citesc asiduu în Noul Testament ca să găsesc vreun argument împotriva doctrinei protestante. Nu doream numai să arăt că pastorul greșea, ci voiam chiar să-l câștig pentru Biserica romano-catolică. Dar după fiecare discuție a noastră mă întorceam la școală simțind că argumentele lui fuseseră mai tari.

Mult timp am fost foarte neliniștit. Am citit Noul Testament și m-am rugat ca Dumnezeu să-mi crească credința și să-mi risipească îndoielile, astfel încât să nu fac vreo greșală. Dar cu cât citeam și mă rugam mai mult, cu atât mai confuz am devenit. Era oare posibil ca Biserica catolică să nu fie Biserica lui Cristos? Se putea oare ca eu să am credința falsă? Și dacă da, ce trebuia atunci să fac?

Auzisem că alți preoți și călugări au devenit protestanți prin studierea Bibliei, dar nu mă puteam imagina pe mine însumi făcând la fel. Să fiu un protestant? Să fiu un eretic? Să fiu un apostat de la credința mea? Niciodată! Ce-ar zice părinții mei, elevii mei și prietenii mei? Cei unsprezece ani ai mei de studiu ar fi declarați ca fiind fără efect. Și cum mi-aș câștiga atunci traiul?

Aceste gânduri m-au tulburat foarte tare. Am preferat să nu-mi schimb credința. Îmi doream să nu fi vorbit niciodată cu pastorul acela. Am încercat să mă conving pe mine însumi că nu avea dreptate. Căutam tot mereu în Noul Testament vreo confirmare a poziției mele de preot romano-catolic. Dar cu cât citeam mai mult, cu atât mai limpede înțelegeam că eu eram cel rătăcit. Totuși, mi-era așa de frică să părăsesc Biserica catolică, încât am hotărât să rămân preot, deși nu mai puteam crede învățăturile romano-catolice.

Lumină în întuneric

Într-o duminică a venit din nou la mine Dolores, călugărița, și mi-a spus: „Părinte, n-ați predicat împotriva protestanților, deși mi-ați promis. Zilnic trec alți oameni la biserica lor“. „Soră“, i-am spus, „în tot acest timp am studiat învățătura protestantă și am descoperit că acești oameni nu sunt așa de răi cum credem noi. Ei își bazează doctrina pe Biblie, și noi nu putem predica împotriva Cuvântului lui Dumnezeu“.

„Vă înșelați, părinte“, a răspuns călugărița, „protestanții sunt foarte răi. Sunt niște lupi în piele de oaie. Sunt dușmanii țării noastre. Ei o urăsc pe Maria. Subminează credința noastră în papă. Trebuie să facem ceva împotriva lor“. I-am povestit că unii preoți care au vrut să predice împotriva protestanților s-au convertit și au devenit ei înșiși protestanți atunci când, fără prejudecăți și în lumina Bibliei, le-au studiat învățăturile. Supărată, călugărița m-a întrerupt: „Nu-mi spuneți mie așa ceva, părinte; ei nu s-au convertit, ci s-au pervertit. Au trecut la protestantism fie pentru că s-au prostiț la cap,

fie pentru că au vrut să se însoare. Dar dumneavoastră puteți să le studiați doctrina fără teamă“, a continuat ea, „și sunt sigură că nu veți trece niciodată la protestantism, pentru că nu v-ați prostit la cap și nici nu-L veți trăda pe Cristos pentru o femeie“.

„Și eu cred la fel, Soră“, am răspuns eu, „și vă promit că voi studia foarte serios această chestiune. Dacă voi ajunge la concluzia că protestanții nu au dreptate, voi începe o campanie împotriva lor. Dacă voi descoperi că au dreptate, voi deveni unul de-al lor“. „Nu vă faceți griji, părinte“, a zis călugărița și a zâmbit, foarte mulțumită de decizia mea. „N-o să deveniți niciodată protestant“.

Am citit și recitit Noul Testament, și m-am rugat lui Dumnezeu din toată inima, cerând înțelepciune și călăuzire pentru a ajunge la o decizie clară și corectă. Știam că altfel nu puteam fi fericit.

Grația lui Dumnezeu

Trei luni mai târziu am părăsit Biserica Romano-catolică, pentru că nu mai puteam continua să fac lucruri și să pretind a crede doctrine despre care știam în adâncul inimii că erau greșite. M-am gândit la toate dificultățile posibile, dar am decis să-L urmez pe Iesus Cristos în ciuda lor.

Lucrul cel mai important care putea să mi se fi întâmplat era întâlnirea mea personală cu Iesus Cristos, când am ajuns să-L cunosc ca un Salvator personal.

Nu este destul să fii un bun romano-catolic: lucrul important și necesar e să fii născut din nou în Cristos. Aceasta a fost experiența mea. Când Cristos a intrat în viața mea, El nu numai că m-a eliberat de păcate, ci și de povara grea pe care o aducea cu sine viața de călugăr. „*Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iesus Cristos, care ne-a binecuvântat cu orice fel de binecuvântare spirituală în locurile cerești în Cristos... În El avem răscumpărarea prin sângele Său, iertarea păcatelor, potrivit bogățiilor grației Sale*“ (Efeseni 1:3-7).

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru atâția oameni care au căutat și au găsit această odihnă. Același Dumnezeu care a transformat viața persecutorului Saul pe drumul spre Damasc și a transformat viața părintelui Borrás în chilia mănăstirii poate să transforme și viața ta, oriunde te-ai afla.

„*Mă voi bucura mult în Domnul, sufletul mi se va veseli în Dumnezeul meu, căci El m-a îmbrăcat cu hainele salvării, m-a acoperit cu mantia dreptitudinii*“ (Isaia 61:10).

José Borrás s-a născut în Spania și s-a convertit acolo. Timp de 30 de ani a fost director și profesor la Spanish Baptist Theological Seminary din Alcobendas (Madrid). În acest timp a ținut conferințe și predici de evanghelizare în 27 de țări. Între timp a fost chemat acasă la Domnul.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

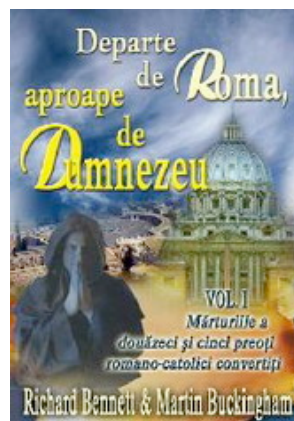
Aceasta marturie este preluata din cartea
Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum I
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. I

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch
www.clkv.ch